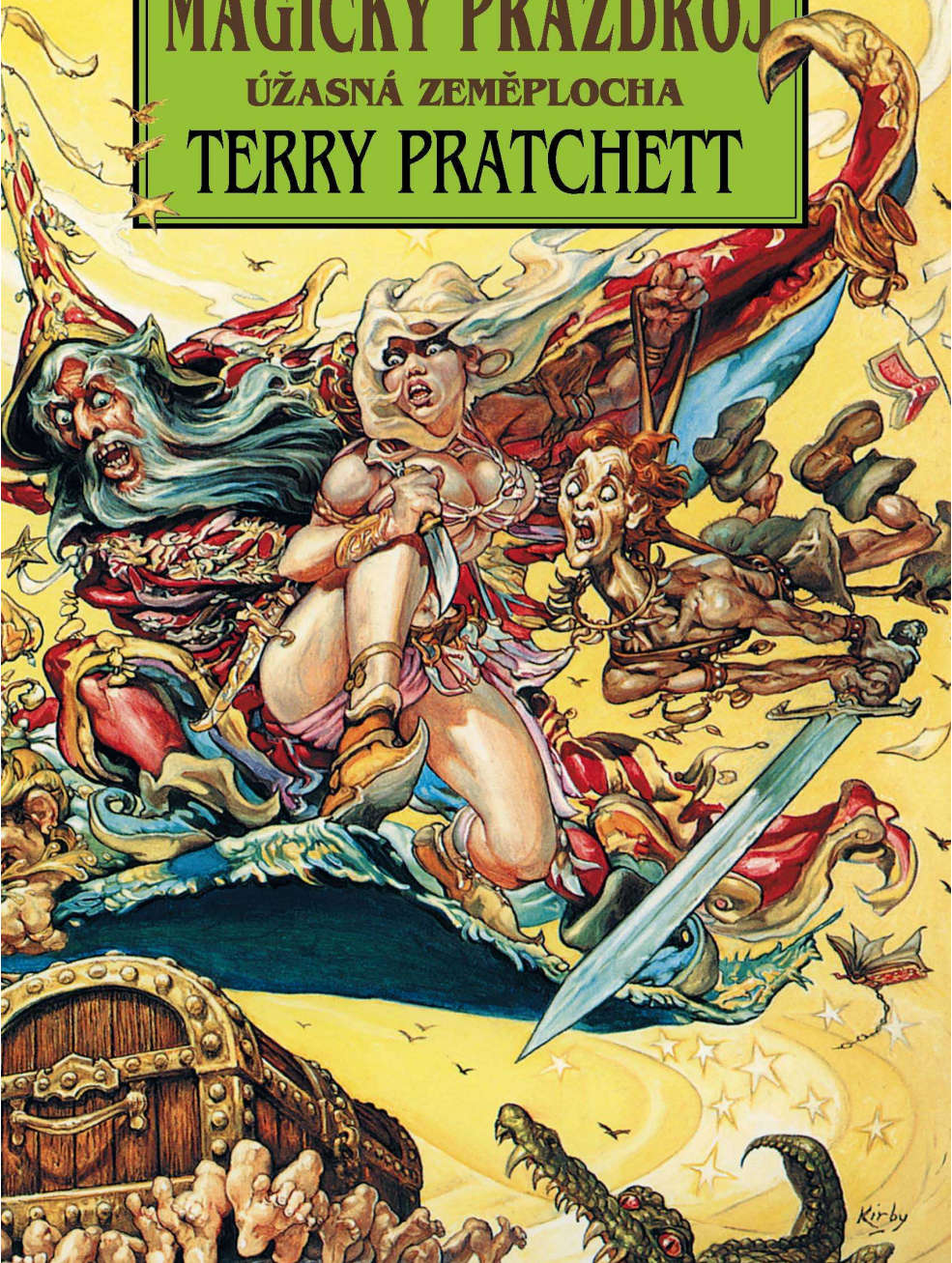

MAGICKÝ PRAZDROJ

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA

TERRY PRATCHETT

MAGICKÝ PRAZDROJ

Copyright © 1988 by Terry and Lyn Pratchett
Translation © 1995 by Jan Kantárek

This edition is published by arrangement with Transworld
Publishers, a division of The Random House Group Ltd.
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není
dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat
bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-508-3

Před mnoha lety jsem viděl velmi objemnou americkou dámu, která vlekla obrovský kostkovaný kufr na maličkých chřestících kolečkách. Pohybovala se velmi slušnou rychlostí, a když se kolečka zadrhla v puklině chodníku, ožil její kufr na krátkou chvíli vlastním životem. V tom okamžiku se zrodilo Zavazadlo. Mnohokrát děkuji jak té dámě, tak všem lidem z míst, jako je např. Power Cable v Nebrasce, které v poslední chvíli neopustila odvaha.

*V téhle knize není mapa. Nenechte se, prosím, omezovat
a nakreslete si
vlastní.*

Byl jednou jeden muž a ten měl osm synů. Jinak nebyl nic jiného než kratičká čárka na stránce historie. Je to smutné, ale o některých lidech se toho prostě víc říci nedá.

Jeho osmý syn dospěl, oženil se a měl osm synů, a protože existuje jen jediné vhodné zaměstnání pro osmého syna osmému syna, stal se tento mladík mágem. Byl moudrý a mocný, tedy určitě byl mocný, a nosil špičatý klobouk. Tady by náš příběh mohl skončit...

Měl by skončit...

Jenže proti veškeré logice magických tradic a zvyklostí, proti všem rozumným důvodům, s výjimkou důvodů srdce, které je vřelé a spleť a – jak bychom to řekli, nelogické, onen mág opustil síně magické slávy, zamiloval se a oženil. Dost možná že to neprobíhalo přesně v tomto pořadí.

Měl sedm synů a každý z nich byl již v kolébce stejně mocným mágem jako kterýkoliv dospělý mág světa.

Pak se mu narodil osmý syn...

Mág na druhou. Megamág. Zdroj veškeré magie.

Magický prazdroj.

Nad písečnými útesy zaduněla letní bouře. Hluboko dole na kamenitém pobřeží mlaskalo moře jako jednozubý stařeček, kterému dali cukrový špalek. Ve stoupavých vzdušných proudech se líně kolébalo několik racků, kteří znuděně čekali, až se něco stane.

Otec mágů seděl mezi hebkým porostem trávničky a vys-

kými trsy šustící mořské trávy na okraji útesu, v náruči choval dítě a oči upíral na moře.

Nad obzorem se začínal zvedat černý mrak, mířil k pevnině a světlo, které hrnul před sebou, mělo hustotu a barvu kvalitního sirupu. To znamenalo zuřivou a nebezpečnou bouři.

Když se za mágem rozhostilo bezdeché ticho, obrátil se a hleděl přímo do dvou rudých očí podivné vysoké postavy v černém plášti s kapucí staženou hluboko do obličeje.

RUDÝ FAKTRADIC? zeptala se postava. Hlas byl dutý jako podzemní jeskyně a těžký jako neutronová hvězda.

Faktradicovi se na tváři objevil strašlivý výraz člověka, který právě zešlel, pak pozvedl dítě a ukázal ho Smrťovi.

„To je můj syn,“ řekl. „Jmenuje se Peníz.“

JMÉNO STEJNĚ DOBRÉ JAKO KAŽDÉ JINÉ, přikývl Smrť taktně. Prázdnými důlky shlížel na malou kulatou tvářičku pomačkanou spánkem. Navzdory tomu, co se říká, Smrť není krutý – je pouze bezchybně dokonalý ve své profesi.

„Vzal jsi mu matku,“ řekl Faktradic. Bylo to prosté konstatování, v kterém nezněla výčitka. V údolí pod útesy ležely dýmající trosky Faktradicova domova a sílící vítr už začal pomalu roznášet jemný popel do všech světových stran.

BYLA TO SRDEČNÍ MRTVICE, pokýval Smrť hlavou. JSOU HORŠÍ ZPŮSOBY, JAK ZEMŘÍT. MNĚ TO MŮŽEŠ VĚŘIT.

Faktradicův pohled sklouzl k moři. „Ani všechno mé magické umění ji nemohlo zachránit,“ prohlásil.

JSOU MÍSTA, KAM ANI MAGIE NEMŮŽE.

„A teď sis přišel i pro dítě?“

NE. TVŮJ CHLAPEC MÁ VLASTNÍ OSUD. PŘIŠEL JSEM PRO TEBE.

„Tak je to.“ Mág opatrně položil dítě do řídké trávy, chopil se dlouhé zdobené hole, která tam ležela, a vstal. Hůl byla vyrobená ze zvláštního tmavého kovu a její povrch pokrývala síť stříbrných a zlatých ozdob, které jí dodávaly bohatou a chmurňou uniformitu. Temný kov, to byl vzácný oktiron, který má dar niterné magie.

„Podívej, co jsem si vyrobil,“ pozvedl Faktradic hůl. „Všichni říkali, že magická hůl nemůže být z kovu, že musí být ze dřeva, ale mýlili se. Vložil jsem do ní velký kus svého já. Dám ji jemu.“

Rukama skoro zamilovaně přejel po holi a ta vydala tichý tón.

Potom opakoval tiše, jakoby pro sebe: „Vložil jsem do ní kus svého já.“

JE TO SKVĚLÁ HŮL, přikývl Smrť.

Faktradic ji zvedl do vzduchu a podíval se na svého osmého syna, který zavrnl.

„Ona si přála dceru,“ řekl tiše.

Smrť pokrčil rameny. Faktradic na něj vrhl pohled, který byl směsí nedůvěry a vzteku.

„Co z něj vlastně bude?“

JE TO OSMÝ SYN OSMÉHO SYNA OSMÉHO SYNA, prohlásil Smrť nezúčastněně. Vítr se mu opíral do černého pláště a posouval černé mraky nad jeho hlavou.

„A to znamená?“

BUDE Z NĚJ SUPERMÁG, SÁM TO DOBŘE VÍŠ.

Oblohou se převalilo mnohonásobné zadunění hromu.

„Jaký bude jeho osud?“ vykřikl Faktradic do sílicího hukotu větru.

Smrť opět pokrčil rameny. V tom byl opravdu dobrý.

SUPERMÁGOVÉ SI TVOŘÍ SVŮJ OSUD SAMI. DOŠLAPUJÍ NA ZEM VELMI ZLEHKA.

Faktradic se opřel o hůl a nervózně na ni zabubnoval prsty. Očividně se ztrácel v bludišti vlastních myšlenek. Levé obočí mu pocukávalo.

„Ne,“ prohlásil po chvíli tiše. „Ne. Připravím mu osud sám.“

RADIL BYCH TI, ABYS TO NEDĚLAL.

„Mlč! Poslouchej mě. Tenkrát mě vyhnali, oni s jejich knihami obřady a tradicemi! Říkali si mágové, a přitom v jejich vypasených tělech nebylo ani tolik magie, kolik jí já mám v je-

diném prstě! Odsoudili mě do vyhnanství! Mě! Protože jsem se zachoval jako člověk! Co by byli lidé bez lásky?“

ZVLÁŠTNÍ, řekl Smrť. V KAŽDÉM PŘÍPADĚ ALE...

„Poslouchej mě! Vyhnali nás sem, na konec světa, a to ji zabilo! Dokonce se pokusili sebrat mi mou hůl!“ Faktradic řval do hukotu větru.

„Dobrá, jenže mně pořád ještě nějaká síla zbývá,“ zavrčel zuřivě. „A já říkám, že můj syn půjde na Neviditelnou univerzitu, bude nosit klobouk arcikancléře a všichni mágové světa se mu budou klanět. A on jim ukáže, co se skrývá v nejtajnějších hlubinách jejich srdcí. Těch jejich bezcitných chamtivých srdcí. Určí osud celého světa a nebude magické moci větší než ta jeho.“

NE. Co bylo podivného na tom jediném tichém slovu, které Smrť pronesl, bylo to, že přehlušilo strašlivý řev začínající bouře. To slovo na okamžik vrátilo Faktradicovi zdravý rozum.

Faktradic se nejistě zakýval sem a tam. „Cože?“ zeptal se.

ŘEKL JSEM NE. NIC NENÍ KONEČNÉ. JENOM JÁ, SAMOZŘEJMĚ. TAKOVÉ MANIPULOVÁNÍ S OSUDEM BY MOHLO ZNAMENAT ZKÁZU SVĚTA. SVĚT MUSÍ MÍT ŠANCI, BYŤ DOCELA MALOU. SOUDCI OSUDU VYŽADUJÍ MALIČKOU MEZERU V KAŽDÉM PROROCTVÍ.

Faktradic pohlédl do Smrťovy neproniknutelné tváře.

„Musím jim dát šanci?“

ANO.

Tap, tap, tap, dělaly Faktradicovy prsty na kovu hole.

„Dobrá, tak ji dostanou,“ ušklíbl se, „až peklo zmrzne!“

NE, TO BY NEŠLO. BOHUŽEL MI NENÍ DOVOLENO, ANI Z NEDBALOSTI, OSVĚTLIT TI ZÁKONY TEPLIT V ONOM NÁSLEDUJÍCÍM SVĚTĚ.

„Tak tedy,“ zaváhal na okamžik Faktradic, „pak budou mít svou příležitost ve chvíli, kdy můj syn zahodí svou kouzelnou hůl.“

ŽÁDNÝ MÁG NEZAHODÍ SVOU HŮL, zavrtěl Smrť hlavou. TO POUTO JE PŘÍLIŠ SILNÉ.

„Ale možné to je, to musíš připustit.“

Zdalo se, že se na tím Smrť zamýšlí. Nebyl zvyklý slyšet slovo „*musíš*“, ale zdalo se, že nakonec Faktradicův argument přijal.

DOBRÁ, souhlasil.

„Zdá se ti ta šance dostatečně malá?“

DOSTATEČNĚ MOLEKULÁRNÍ.

Faktradic se maličko uvolnil. Hlasem, který byl skoro přirozený, řekl: „Nelituju toho, víš? Udělal bych to znovu. Děti jsou naše naděje do budoucnosti.“

ŽÁDNÁ NADĚJE PRO BUDOUCNOST NEEXISTUJE, odpověděl mu Smrť.

„A co nás tedy v budoucnosti čeká?“

JÁ.

„Kromě tebe, myslím.“

Smrť se na něj udiveně podíval. PROMIŇ, ALE NEROZUMĚL JSEM TI.

Bouře, která jim běsnila nad hlavami, se teď rozzuřila s plnou silou. Kolem proletěl pozpátku racek.

„Myslím tím,“ prohlásil Faktradic trpce, „co na světě je takové, aby stálo za to žít?“

Smrť se na chvíli zamyslel.

KOČKY, odpověděl nakonec. KOČKY JSOU MOC MILÁSTVOŘENÍ.

„Proklínám tě!“

TAKOVÝCH UŽ BYLO, odpověděl mu Smrť nevzrušeně.

„Kolik času mi ještě zbývá?“

Smrť zalovil v záhybech svého rozměrného roucha a vytáhl odtamtud velké přesýpací hodiny. Baňky byly upevněny na černožlatých sloupcích a v horní zbývalo sotva několik zrnek písku.

HM, ASI TAK DEVĚT VTEŘIN.

Faktradic se narovnal do celé své stále ještě impozantní výše a natáhl zářící kovovou hůl k dítěti. Z peřinky se vymotala růžová ručička podobná malému krabovi a pevně se jí zachytila.

„Ať jsem tedy první a současně poslední mag v historii světa,

kteřý předává svou hůl vlastnímu osmému synovi,“ řekl pomalu a zvučně. „Ukládám mu povinnost, aby použil –“

NA TVÉM MÍSTĚ BYCH SI POSPÍŠIL...

„– celé její síly,“ pokračoval Faktradic, „a stal se nejmocnějším –“

Ze srdce černého mraku vyletěl s jekotem blesk, zasáhl Faktradic do špičky klobouku, proletěl mu rukou, zaklikatil se na holi a vybil se do dítěte.

Mág se změnil v obláček dýmu. Hůl zazářila nejprve zeleně, pak bíle a nakonec zadoutnala matně červenou. Dítě se ze spánku usmívalo.

Když utichl hrom, Smř se pomalu sehnul a zvedl do náruče chlapečka, který otevřel oči.

Zářily zlatou vnitřní září. Poprvé za celou tu dobu, kterou pro lepší orientaci nazveme jeho životem, zjistil Smř, že se mu do tváře upírají oči, jejichž pohled dokáže jen s obtížemi opětovat. Zdálo se mu, že zlaté oči jsou zaostřeny do místa ležícího někde uvnitř jeho lebky.

Tohle jsem neměl v úmyslu, ozval se z čirého vzduchu Faktradicův hlas. Stalo se mu něco?

NE. Smř násilím odtrhl pohled od toho nově narozeného vědoucího úsměvu. ON TU SÍLU VSTŘEBAL. JE JAKO STUDNA, KTERÁ SE MŮŽE ZMĚNIT V MAGICKÝ ZDROJ. BEZPOCHYBY PŘEŽIJE MNOHO HORŠÍCH VĚCÍ. A TEĎ PŮJDEŠ SE MNOU.

Ne.

ALE ANO. JSI TOTIŽ MRTEV, JESTLI SIS NEVŠIML. Smř se rozhlédl kolem po Faktradicově třepotavém stínu, ale nenašel ho. KDE JSI?

V holi.

Smř se opřel o kosu a povzdechl si.

TO JE HLOUPOST. MOHL BYCH TĚ Z NÍ VELMI SNADNO VYSEKAT.

Jenže bys při tom musel zničit hůl, pokračoval Faktradicův hlas a Smř v něm zřetelně uslyšel jásavý tón. A když ji teď dítě přijalo, zničil bys s ní i dítě. A to nemůžeš udělat, protože bys

narušil předurčené osudy. To je mé poslední kouzlo. Řekl bych, že se mi dost povedlo.

Smrť opatrně strčil do hole. Zapraskala a po jejím povrchu přeběhly jiskřičky.

Bylo to zvláštní, ale necítil skoro žádnou zlost. Zlost je emoce, k emocím potřebujete nervy a žlázy, a ty Smrťovi chyběly, takže se dokázal rozčilit jen ve velmi ojedinělých případech, a to ho muselo něco opravdu hodně rozpumpovat. Cítil se však poněkud dotčen. Znovu si povzdechl. Lidé na něj podobné věci zkoušeli od nepaměti. Na druhé straně bylo docela zajímavé pozorovat jejich snažení a tenhle pokus byl aspoň o něco originálnější než ty věčné sudy, kouzelné stoličky a šachové hry, které Smrť nenáviděl, protože nebyl s to zapamatovat si, jak táhne kůň.

POUZE ODDALUJEŠ NEVYHNUTELNÉ, prohlásil.

Ale to je přece podstata celého života, ne?

ŘEKNI MI PŘESNĚ, CO SI MYSLÍŠ, ŽE ZÍSKÁŠ.

Budu stát svému synovi po boku. Budu ho učit, i když on o tom nebude vědět. Povedu jeho myšlenky a pomůžu mu k pochopení. A až bude připraven, pak budu řídit jeho kroky.

ŘEKNIMI, zeptal se Smrť, JAK JSI ŘÍDIL KROKY SVÝCH OSTATNÍCH SYNŮ?

Vyhnal jsem je. Odvážili se se mnou přít, odmítali poslouchat, co jsem je chtěl naučit. Ale tenhle bude jiný.

JE TO MOUDRÉ?

Hůl mlčela. Chlapeček vedle ní se spokojeně rozesmál. K jeho uším doléhal hlas, který slyšel jen on sám.

Pro způsob, jakým se velká A'Tuin pohybovala galaktickou nocí, nebylo přirovnání. Když jste šestnáct tisíc kilometrů dlouzí, máte krunyř plný kráterů po nárazech meteorů a ledu z chvostů vlasatic, neexistuje nic, co by bylo skutečnější než vy sami.

Velká A'Tuin tedy pomalu plula mezihvězdnými hlubinami, ona, největší želva, která kdy existovala, a na mocném krunyři

nesla čtyři obrovské slony, na jejichž zádech spočíval lesklý kruh Zeměplochy lemované krajopádem. Zeměplocha, abychom už řekli všechno, existuje jako výsledek náhodné nepravidelnosti na křivce pravděpodobnosti nebo snad proto, že bohové milují žertíky jako kdokoliv jiný.

Ve skutečnosti víc než většina lidí.

Nedaleko pobřeží Kruhového moře, v pradávném, doširoka rozloženém městě Ankh-Morporku, ve zdech Neviditelné univerzity, v polici na hedvábném polštáři ležel klobouk.

Byl to dobrý klobouk. Byl to velkolepý klobouk.

Byl samozřejmě špičatý, měl širokou měkkou krempu, ale jeho tvůrce se dal do skutečné práce až po tom, co se vypořádal s těmihle základními detaily. Použil zlatou krajku, třpytivé perly, nejčistší žuželčinu a zářící ankiny. Přidal velmi nevkusné zlaté zekíny a ty doplnil – což už opravdu bilo do očí – kruhem oktarínů.*

Protože kameny v této chvíli nebyly v silném magickém poli, nesvětélkovaly a vypadaly jako nějaké podřadné polodrahokamy.

Do Ankh-Morporku přišlo jaro. Zatím to nebylo na první pohled patrné, ale na slovo vzatí znalci bezpečně rozeznávali určité známky tohoto ročního období. Tak například silný povlak na řece Ankhu, jejíž široký a velebný tok sloužil obyvatelům dvojměstí současně jako zásobárna vody, ústřední kanalizační potrubí a příruční márnice, změnil svou barvu z odporně šedé na zářivě zelenou. Na opilých střechách města vyrašily pruhované peřiny a buclaté polštáře, protože zimní lůžkoviny byly větrány a vystavovány slaboučkým slunečním paprskům. V hlubinách sklepů se začaly kroutit a prskat staleté trámy, jejichž vyschlá míza se snažila odpovědět na volání svých vzdá-

* Pozn. autora: *Podobné jako vltavíny, ale od jiné řeky. Jakmile se jedná o zářící předměty, mají magové vkus a sebekontrolu duševně vyšinuté straky.*

lených kořenů a lesa. V okapech a na římsách Neviditelné univerzity si ptáci začali stavět nová hnízda. Bylo zajímavé, že si žádný pták ani v dobách, kdy byla největší nouze o stavební prostor, nepostavil své obydlí ve vstřícně rozšklebených ústech některého ze stovek vodních chrličů lemujících univerzitní střechy, což zklamané chrliče velmi těžce nesly.

Určité jaro přišlo dokonce na samu prastarou Univerzitu. Dnes večer se bude slavit Svátek všech malých bohů a bude se volit nový arcikancléř.

Přesně řečeno, on se nebude *volit*, protože mágové se odmítají zabývat vším tím předvolebním, volebním i povolebním humbukem a koneckonců se stejně velmi dobře vědělo, že arcikancléř je vybírán podle vůle bohů. V letošním roce mohl člověk s poměrně velkou jistotou vsadit na to, že bohové mají jasno a že vybrali starého Antivira Zcestyhusu. Jednak to byl starý dobrý brach a za druhé poctivě čekal celé dlouhé roky, až na něj dojde řada.

Arcikancléř Neviditelné univerzity byl oficiální hlavou všech mágů Zeměplochy. Kdysi to znamenalo, že musel být skutečně i nejlepším a nejmocnějším mágem, ale teď byly časy mnohem klidnější a abychom už přiznali vše, starší a staří mágové shlíželi na magii jako na něco, co je už tak trochu pod jejich úroveň. Předstírali, že se raději zabývají administrativní stránkou věci, což je bezpečnější a skoro stejně zábavné, a pak ještě velkými služebními obědy a večeřemi.

Dlouhé odpoledne se pomalu táhlo. Klobouk si dřepěl na vybledlém polštáři ve Zcestyhusově bytě, zatímco jeho budoucí nositel se šplouchal ve vaně před krbem a myl si plnovous. Ostatní mágové klímali ve svých pracovnách nebo se pomalu a opatrně procházeli v univerzitní zahradě, aby vzhledem k večerní hostině povzbudili svou chuť k jídlu. Dva tři tucty kroků byly většinou považovány za dostačující.

Ve Velké síni, pod namalovanými nebo kamennými pohledy dvou set předcházejících arcikancléřů pobíhá pomocný perso-

nál a připravuje dlouhé stoly a lavice. V klenutém bludišti kuchyní a sklepů – prosím, představitost jistě nepotřebuje žádného průvodce. Měla by ovšem zahrnout obrovské množství másla, sádla, rozpálených sporáků, pánví, odfukujících hrnců a bublajících kastrolů, množství křiku, soudky kaviáru, celé pečené voly, dlouhé věnce klobássek, zavěšené jako papírové řetězy ode zdi ke zdi, a také šéfkuchaře, který v jedné z lednic doladřoval detaily modelu Neviditelné univerzity vyrobeného z jakéhosi nepochopitelného důvodu z másla. To byl jeho každoroční příspěvek ke slavnostem – máslové labutě, budovy z másla, celé zvěřince, žluté a páchnoucí. Miloval svého koníčka natolik, že nikdo neměl srdce říci mu, aby toho už konečně nechal.

V bludišti podzemních prostor se potuloval hlavní sklepník a znalecky ochutnával ze sudů a soudků.

Tajemná atmosféra očekávání zastihla dokonce i havrany sídlící ve třikrát osmdesát metrů vysoké Věži umění, prokazatelně nejstarší stavbě na světě. Její zvětralé kameny podpíraly miniaturní prales, jehož koruny se vznášely vysoko nad střechami města. V něm se vyvinuly zvláštní a nevidané druhy brouků a malých savců, a protože věž dosahovala i za slabého větru znatelných výkyvů a lidé se na její vrcholek neodvažovali, měli tuhle zásobárnu havrani sami pro sebe. Teď poletovali rozčileně kolem a chovali se jako komáři před bouřkou. Nebylo by špatné, kdyby si jich všiml někdo zezdola.

Už brzo se stane něco hrozného.

Vás to taky napadlo, že?

Nebyli jste sami.

„Co to do nich vjelo?“ vykřikl Mrakoplaš do sílícího hluku.

Hlavní knihovník se rychle sehnul, když mu nad hlavou zasvištěl jeden z těžkých grimoárů, který vyletěl ze své police. Pak skočil, překulil se a dopadl na *Podrobnou rukověť daemologie*, která sebou neklidně smýkala na čtecím pultíku.

„Oook!“ prohlásil knihovník.

Mrakoplaš se opřel ramenem o třesoucí se regál a násilím a vlastním tělem zasunul neklidně šustící svazky nazpět. Hluk byl strašlivý.

Magické knihy žijí tak trochu svým vlastním životem. Některé až příliš bujným – tak například první vydání *Nekrotelecomiconu*, muselo být uzavřeno mezi dvěma silnými kovovými deskami, kniha *Spisek o pravém umění levitačním* strávila posledních sto padesát let ve zšeřelém přítmí mezi stropními trámy a *Fordgeho mirakulózní výčet vši mažije sexuální* je uložen ve vaně plné ledu v samostatné místnosti. Konkrétně pro tuto knihu platí předpis, že do ní mohou nahlédnout jen mágové starší osmdesáti let, a přednostně ti mrtví.

Jenže běžně používané grimoáry a inkunábule na hlavních policích byly neklidné jako obyvatelé kurníku, do kterého se pode dveřmi prohrabává kuna. Zpod jejich zavřených desek se ozývalo tlumené škrabání podobné zvuku stovek malých pařátků.

„Co jsi říkal?“ křikl Mrakoplaš.

„Oook!“*

„To je pravda!“

Mrakoplaš, který jako čestný zástupce hlavního knihovníka zatím nepokročil za obyčejné zařazování knih nebo podávání banánů, musel obdivovat způsob, jakým se knihovník proplétal

* Pozn. autora: *Magická nehoda*,** o níž jsme se už zmínili jinde a kterou nemáme v úmyslu vám donekonečna opakovat, přeměnila hlavního knihovníka *Neviditelné univerzity v orangutana*. Ten až do dnešního dne úspěšně odolal všem pokusům vrátit mu jeho původní podobu. Zamlouvají se mu hbité dlouhé ruce, chápatvé nohy a právo drbat se na veřejnosti, ale ze všeho nejvíc se mu líbí to, že veškeré otázky jeho bytí se soustředily do jediného problému – totiž odkud se vynoří jeho další banán. Ne že by si nevědometoval tragiku a ušlechtilost lidského bytí. Ale co se jeho týkalo, mohli jste si lidské bytí strčit za klobouk.

** Pozn. překl.: *Magická nehoda* – viz knihu *Lehké fantastično* – Talpress 1993.

mezi policemi; tu přeběhl černou kožnatou dlaní přes rozechvělou vazbu, tam tichým opičím huhláním uklidnil vystrašenou encyklopedii.

Po nějaké chvíli se začala knihovna uklidňovat a Mrakoplaš cítil, jak napětí povoluje.

V každém případě to však byl klid velmi křehký. Tu a tam zašustila nějaká stránka. Ze vzdálených polic se občas ozvalo zlověstné zavrzání knižního hřbetu. Po překonání počáteční paniky byla teď knihovna napjatá a ostražitá jako angorská kočka v továrně na houpací křesla.

Knihovník ukončil procházku uličkami mezi regály. Do jeho obličejů by se mohla zamilovat snad jen pneumatika silničního tahače, ale zato na ní neustále lpěl slabý úsměv. Podle způsobu, jakým zalezl do svého pelechu pod stolem a přikryl si hlavu příkrývkou, však Mrakoplaš v téhle chvíli snadno poznal, že jeho nadřízený má vážné obavy.

Prohlédněme si Mrakoplaše, který nejspíše vyhlíží mezi rozmrzelými regály. Na Ploše existuje osm magických úrovní. Mrakoplašovi se po šestnácti letech pobytu na Univerzitě zatím nepodařilo dostat se ani do té první. Pravdou je, že několik z jeho profesorů dospělo k názoru, že Mrakoplaš je ten vzácný typ, který není schopen působit ani v nulté úrovni, do které se většina obyčejných lidí prostě narodí. Jinak řečeno, vznikla dokonce domněnka, že až Mrakoplaš zemře, stoupne o nějakou tu setinku procenta průměrná magická schopnost zeměplošské populace.

Mrakoplaš je vysoký, hubený a nosí řídký plnovous. Jeho vousy ovšem budí ten zvláštní dojem, jaký budí na tvářích všech lidí, kteří nejsou typově „přirozenými vousonosiči“. Na sobě má temně červené roucho, které pamatuje lepší roky, pravděpodobně lepší desetiletí. Že je mág, poznáte snadno podle jeho špičatého klobouku s olámaným okrajem. Klobouk má vpředu vyšito stříbrnou nití a velkými písmeny slovo MÁK. Vyšívat ho musel člověk, jehož zručnost byla ještě pochybnější než jeho

vzdělání. Klobouk má sice na špičce hvězdu, ale většina zlatých zekínů už z ní opadala.

Mrakoplaš si narazil klobouk na hlavu, protlačil se štěrbinou mezi pootevřenými křídly těžkých dveří a vyšel do zlatavého odpoledního světla. Bylo ticho a klid, jež rušilo jen hysterické krákorání havranů, kteří zmateně kroužili kolem Věže umění.

Mrakoplaš je chvíli pozoroval. Univerzitní havrani – to byla pěkně tuhá ptačí parta. Z bohorovného klidu je mohlo vyvést jen něco skutečně výjimečného.

Jenže na druhé straně –

– obloha byla světle modrá s nádechem do zlatova a jen tu a tam po ní líně pluly sněhobílé obláčky, jejichž barva se v prodlužujícím slunečním světle měnila v růžovou. Prastaré kaštiny na čtvercovém nádvoří byly v plném květu. Z kteréhosi otevřeného okna se nesl zvuk houslí, na které cvičil jeden ze studentů. Falešně. Nic, o čem byste mohli prohlásit, že je to hrozné.

Mrakoplaš se opřel o kamennou zeď vyhřátou sluncem. V tu chvíli zařval.

Budova se třásla. Cítil, jak mu záchvěvy v podobě jemné rytmické rezonance pronikají do rukou i nohou. Třas měl přesně ten správný kmitočet, který vzbuzuje nekontrolovatelnou hrůzu. Samy kameny se vlastně chvěly hrůzou.

Pak zaslechl slabý cinkavý zvuk a podíval se na zem. Ozdobná litinová mříž chránící ústí jedné z odpadových stok se odsunula a z něj vystrčila hlavu univerzitní krysa. Když se vyškrabala ven, vrhla zoufalý pohled na Mrakoplaše, ale pak se rozběhla přes nádvoří a za ní následoval tucet jejích soukmenovkyň. Některé z krys byly oblečené, ale to nebylo nic neobvyklého, protože výjimečně vysoká hladina zbytkové magie prováděla s geny univerzitních tvorů podivné věci.

Mrakoplaš se vyděšeně rozhlédl kolem a uviděl další řady šedých tělíček, která vybíhala prakticky ze všech kanalizačních otvorů a pádila k vnějším zdem. Listy břechtanu, obrůstajícího

stěnu za jeho zády, se divoce zasmívaly, na rameno mu dopadlo v zoufalém pohrdání smrtí několik krys, které se svezly po Mrakoplašově rouchu na zem a rozběhly se za svými družkami. Jinak ho krysy naprosto ignorovaly, ale to zase tak zvláštní nebylo, protože Mrakoplaše ignorovala většina živých tvorů.

Obrátil se, vběhl do budovy a s rozevlátým rouchem, jehož podolek mu pleskal kolem nohou, pádil chodbami, až doběhl k pracovně kvestora univerzity. Zabušil na dveře, které zaskřípaly a pomalu se otevřely.

„Podívejme, to je přece, hm, ten, ehm, Mrakoplaš, že?“ řekl kvestor bez valného nadšení. „Copak se děje?“

„Potápíme se!“

Kvestor na něj chvíli mlčky zíral. Jmenoval se Pozinkl. Byl vysoký, šlachovitý a vypadal, jako by byl v minulém životě koňem a v současném ho to jen o chlup minulo. Většina lidí měla dojem, že se na ně dívá spíš zuby než očima.

„Říkáte, potápíme?“

„Jo. Krysy opouštějí Univerzitu!“

Kvestor na něj vrhl další nejistý pohled.

„Pojďte dovnitř, Mrakoplaši,“ řekl pak laskavě. Mrakoplaš šel za ním, spolu přešli nízkou temnou pracovnu a došli k oknu. Okno vyhlíželo daleko do kraje, přes zahrady k řece, která se pomalu a mírumilovně plazila k moři.

„Nepřeháníte to trochu?“ zeptal se kvestor.

„Co jestli nepřeháním?“ zeptal se Mrakoplaš s nejistým pocitem viny.

„Víte, tohle je totiž budova,“ vysvětloval mu trpělivě kvestor. A jako většina mágů postavených před nějakou nepochopitelnou záhadu si začal balit cigaretu. „Není to loď. To se celkem snadno pozná. Žádné želvy plující kolem, žádné podpalubí, plachty a takové ty věci. Možnost, že by se budova potopila, je velmi malá, nemyslíte? Jinak bychom, ovšem, museli obsadit kůlny a altány a vyplout k pobřeží. Hm?“

„Ale krysy –“

„Řekl bych, že do přístavu dorazila loď se zrním. Nebo je to nějaký, hm, jejich jarní obřad.“

„Jsem si jistý, že jsem cítil, jak se třese budova,“ pokoušel se nejspíše Mrakoplaš. Tady, v tiché klidné místnosti, s ohněm praskajícím v krbu, už si tím nebyl tak jistý.

„Nějaký náhodný otřes. Třeba si Velká A'Tuin řhla, nebo něco podobného. Měl byste se sebrat, hm, vážně. Nepil jste náhodou, že ne?“

„Ne!“

„Hm. A napil byste se?“

Pozíkl se přesunul k barové skříňce z tmavého dubu, vytáhl z ní dvě sklenky a naplnil je vodou ze džbánu.

„V téhle denní době mám nejraději sherry,“ prohlásil a pozvedl v magickém gestu ruce nad sklenicemi. „Jen mi řekněte, hm, máte raději sladké, nebo sušší?“

„Raději ne,“ odpověděl Mrakoplaš. „Možná že máte pravdu. Půjdu a chvíli si odpočinu.“

„To je skvělý nápad.“

Mrakoplaš se vydal na zpáteční cestu studenými kamennými chodbami. Občas položil dlaň na stěnu, na chvíli se zaposlouchal do ticha a pak vždycky zavrtěl hlavou. Když přecházel nádvoří, spatřil hejno myší, které se vyhrnuly po schodech z obvodové galerie a zamířily k řece. Mrakoplašovi se najednou zazdalo, že se hýbe i zem, po které malí hlodavci běží. Když se sehnul, aby se ujistil, že ho šálí zrak, pochopil, že mu oči slouží skvěle. Zem byla pokryta mravenci.

Nebyli to obyčejní mravenci. To staletí, během kterých vsakovala magie do stěn Neviditelné univerzity, s nimi provedla podivné věci. Někteří z nich za sebou táhli malinké vozíčky, jiní jeli na osedlaných broucích, ale všichni se snažili opustit Univerzitu co nejrychleji. Tráva ve směru jejich cesty se zmítala jako v poryvech silného větru.

Shora se ozval zvláštní zvuk a Mrakoplaš zvedl hlavu. Uviděl pruhovanou matraci, která se pomalu vysunula z jednoho z hor-

ních oken a vrhla se dolů na dláždění. Po krátké chvilce, ve které, jak se zdálo, nabírala dech, se maličko pozvedla nad zem. Pak se začala cílevědomě posunovat přes trávník směrem k bráně z nádvoří a mířila přímo na Mrakoplaše, kterému se před ní podařilo tak tak uskočit. Zaslechl štěbetání vysokých hlásků, a než se naducaná matrace vydala na další cestu, zahlédl pod pruhovanou tkaninou tisíce malých odhodlaných nožiček, které ji poháněly. Dokonce i štěnice byly na pochodu a v obavě, že by nemusely najít tak pohodlný útulek, jaký obývaly až do dnešního dne, rozhodly se, že nic neponechají náhodě a vezmou si domov s sebou. Jedna ze štěnic na Mrakoplaše zamávala a kvíkla na pozdrav.

Mrakoplaš začal couvat a ustupoval tak dlouho, až se mu něco zezadu dotklo nohou, a po zádech mu přeběhl mráz. Zjistil, že je to kamenné sedátko. Upřeně se na ně zadíval. Nezdálo se, že by mělo někam na spěch, naopak, ani se nehnulo. Vděčně se na ně posadil.

Pro to všechno musí být nějaké přirozené vysvětlení, pomyslel si. Nebo alespoň nějaké docela normální nepřirozené.

Skřípavý zvuk ho přinutil obrátit pohled k budovám na druhé straně trávníku.

Pro *tohle* však přirozené vysvětlení ani být nemohlo. Po římsách a okapových rourách se neuvěřitelně pomalu, v tichu přerušovaném jen občasným zaskřípěním kamene o kámen, spouštěly chrliče. Opouštěly střechu.

Je škoda, že Mrakoplaš nikdy neviděl film, natož film zpomalený, protože pak by byl možná schopen popsat přesněji, co viděl. Ta stvoření se nepohybovala, postupovala v řadě trhavých sekvencí a prošla kolem něj v dlouhém procesí složeném hlavně ze zobáků, hřív, křídel, pařátů a holubího trusu.

„Co se děje?“ Věta, která se mu v zoufalství vydrala z vyschlého hrdla, zněla spíš jako zakvákání.

Věc s obličejem skřeta, tělem harpyje a nohama husy k němu otočila hlavu sérií kratičkých škubnutí a promluvila hlasem,

který by mohl znázorňovat peristaltiku hor (i když celkový du-
nivý efekt byl poněkud pokažen tím, že věc nedokázala zavřít ústa).

Věc řekla: „-líží se su-er-ág! -rchni, kdo -ůžeš!“

„Cože?“ Mrakoplaš nic nechápal, ale věc už byla o kus dál
a neohrabaně poskakovala napříč starobylým trávníkem.*

Mrakoplaš zůstal ochromeně sedět a teprve po nějakých de-
seti vteřinách se mu z úst vydralo poděšené zakvíknutí a on
vyrazil tak rychle, jak to jen dokázal.

Zastavil se až ve svém pokoji v budově knihovny. Nebyl to
zvlášť zařízený pokoj, používal se hlavně jako skladiště starého
nábytku, ale byl to jeho domov.

U jedné tmavé stěny stála skříň. Nebyla to taková ta směšná
moderní věcička, dobrá akorát tak na to, aby se do ní ukryl vy-
děšený smilník ve chvíli, kdy se v zámku bytu nečekaně ozve man-
želův klíč. Tohle byla důstojná dubová záležitost, temná jako
bezměsíčná noc, v jejíchž hlubinách se plížila a množila ramínka
na šaty a na dně se hemžily skupinky lichých bot. Je docela mož-
né, že skříň byla dveřmi do nějakého pohádkového světa, ale to
se nikdy nikdo neodvážil zjistit, protože vnitřek skříně vyplňo-
val morový zápach naftalínových kuliček proti molům.

Nahoře na skříni, zabalená ve zbytcích zažloutlého papíru
a starých prostěradel, ležela obrovská truhlice pobitá mosaz-
ným kováním. Vystupovala pod jménem Zavazadlo. Proč se
Zavazadlo rozhodlo dát se vlastnit právě Mrakoplašem, to vě-
dělo jen ono samo a ono to nikdy neřekne. Je však třeba říci, že
žádná z pomůcek v dějinách cest a cestovního ruchu nemá tak
záhadnou a temnou historii. Dala by se snad popsát jako napůl

* Pozn. autora: *Škody napáchané chrličí na univerzitním trávníku
přivedly hlavního zahradníka do stavu, v němž vzteky překousl své
nejlepší francouzské hrábě, a daly také vzniknout známému rčení:
Víte, jak to udělat, aby váš trávník vypadal takhle? Pět set let ho
budete zalévat, válcovat a hrabat a pak přes něj necháte přejít partu
posranejch bezohlednejch sviňáků.*

truhla a napůl vraždící maniak. Zavazadlo mělo množství neobvyklých vlastností, které se mohly podle situace objevit hned, nebo také nikdy, ale momentálně od ostatních mosazí okovaných truhel zásadně lišilo pouze v jedné věci. Chrápalo. Zvuk, který se mu dral zpod víka, zněl, jako by uvnitř někdo pomalu přeřezával silný trám.

Zavazadlo bylo možná magické. Mohlo být strašlivé. Ale ve své rozporuplné duši chovalo laskavou náklonnost ke každému dalšímu zavazadlu v celém existujícím mnohovesmíru a zimy nejradiěji trávilo v hlubokém spánku nahoře na skříni.

Mrakoplaš do něj udeřil násadou koštěte a zvuk pily umlkl. Pak si nacpal do kapes různé potřebné i nepotřebné věci z krabice od banánů, kterou používal jako toaletní stolek, a vyrazil ke dveřím. Nemohl si nevšimnout, že jeho matrace zmizela, ale na tom celkem nezáleželo, protože byl pevně rozhodnut, že už v životě na matraci spát nebude.

Zavazadlo přistálo na zemi s mocným zaduněním. Po několika vteřinách se s nesmírnou opatrností zvedlo na stovky svých růžových nožiček. Zakývalo se dopředu a dozadu, protáhlo si každou nožku, pak otevřelo víko a zazívalo.

„Tak jdeš, nebo ne?“

Víko se s klapnutím zavřelo. Zavazadlo uvedlo do pohybu nohy, které se přesunuly podle složitého vzorce tak, že jeho čelo směřovalo ke dveřím, a vyrazilo za svým pánem.

Knihovna se stále halila do podivné atmosféry napětí, kterou jen tu a tam porušilo zacinkání řetězu* nebo tlumené zašustění stránek. Mrakoplaš se sehnul pod stůl a vytáhl ven knihovníka, který se pořád ještě choulil pod svou pokrývkou.

„Pojďte, povídám!“

„Oook.“

* Pozn. autora: *Ve většině knihoven jsou knihy připevněny k policím, aby je lidé nepoškodili nebo neodnesli. V knihovně Neviditelné univerzity je to spíš naopak.*

„Koupím vám panáka,“ uchýlil se Mrakoplaš v zoufalství k poslednímu přesvědčovacímu prostředku.

Knihovník se rozbalil jako čtyřnohý pavouk. „Oook?“

Mrakoplaš opičáka vytáhl z jeho pelechu napůl násilím a vlekl ho ke dveřím. Nemířil k hlavní bráně, ale do zadní části univerzitních pozemků, kde bylo ve zdi několik uvolněných kamenů, které už skoro dva tisíce let nabízely studentům i po uzavření bran celkem pohodlnou cestu do vnějšího světa. Pak se najednou zastavil tak prudce, že mu knihovník narazil do zad a Zavazadlo je oba srazilo na zem.

„Oook!“

„U všech bohů!“ prohlásil Mrakoplaš. „Koukněte na tohle!“

„Oook?“

Od mříže kuchyňského větráku, který se črtal těsně u země, se valil lesklý černý proud. Každá z těch několika už vyšlých hvězd se zrcadlila v milionech drobných černých krovek.

Mrakoplaše však neznepokojil pouhý pohled na ty miliony švábů. Vyděsilo ho, že pochodovali jednotným krokem v uspořádaných řadách po stu jedincích. Samozřejmě že stejně jako všichni ostatní neformální obyvatelé Neviditelné univerzity byli i švábi poněkud zvláštní, ale na zvuku milionů drobných nožiček, dopadajících v dokonalém rytmu na dlažbu, bylo něco obzvláště odpudivého.

Mrakoplaš pochodující proud opatrně překročil. Knihovník ho přeskočil.

Zavazadlo je pochopitelně následovalo a zadním traktem se rozlehly zvuky, jako by někdo zastepoval na pytlí čipců.

Mrakoplaš nakonec přinutil Zavazadlo opustit akademickou půdu hlavní branou, protože jinak by vybouralo díru v už tak chatrné zdi. On a knihovník vylezli z Univerzity zadem, společně s ostatním hmyzem a drobnými vyplašenými hlodavci. Mrakoplaš věřil, že pár piv, vypitých pěkně v klidu, mu umožní vidět celou situaci v jiném světle, a když ne, dokážou to ta další. Rozhodně to stálo za pokus.

A právě proto nebyl při večeři ve Velké síni. Jak se ukáže, bylo to nejdůležitější nezkonsumované jídlo v jeho životě.

Kdesi v zadním traktu Univerzity něco tiše zazvonilo. Na kovových hrotech, které chránily korunu zdi, se pevně zachytila vržená kotva s lankem. O chvíli později už na dláždění vnitřního dvora dopadla tiše a pružně černě oděná štíhlá postava a rozběhla se směrem k Velké síni, kde rychle zmizela v bludišti stínů.

Stejně by si jí nikdo nevšiml. Na druhé straně univerzitních pozemků se k branám blížil supermág. Na místech, kde se jeho nohy dotkly kamenů dláždění, tryskaly ze země modré jiskřičky a v jejich žáru se odpařovaly krůpěje večerní rosy.

Bylo *velmi* horko. Obrovský krb na pootočné straně Velké síně byl prakticky rozžhavený do ruda. Mágové jsou velmi zimomřiví, takže v nárazech tepla sálajícího z hučících polen se tavily svíce šest metrů od krbu a na polituře dlouhých stolů naskakovaly puchýře. Vzduch v místnosti modral tabákovým kouřem, který byl neřízenými proudy zbytkové magie tvarován do podivných obrazců. Ve středu nejdelšího stolu spočívalo kompletní tělo upečeného prasete, jehož výraz jasně naznačoval, jak silně se ho dotkl fakt, že ho někdo zabil, aniž počkal, až dožere poslední jablko. Kousek od něj se pomalu měnil máslový model Univerzity v kaluž rozteklého tuku.

Pivo teklo proudem. Tu a tam zpívaly skupinky zarudlých šťastných mágů prastaré pijácké písně, které zahrnovaly množství pleskání do stehen a výkřiků „Ohó!“. Jediná možná omluva pro tohle chování spočívá v tom, že mágové žijí v celibátu a musí si najít zábavu tam, kde to jde.

Další důvod tohoto družného veselí byla skutečnost, že se nikdo nepokoušel nikoho zabít. To je v magických kruzích stav velmi vzácný.

Vyšší magické úrovně jsou místa velmi nebezpečná. Každý mág se snaží vypudit kolegu nad sebou tím, že šlape na prsty

kolegům pod sebou. Říci, že mágové jsou od přírody zdravě sou-
těživou sociální skupinou, by bylo stejné, jako prohlásit o pira-
ních, že jídlo jen tak oďobávají. Protože po Velké magické válce
zůstaly celé rozsáhlé oblasti Zeměplochy neobývatelné*, měli
mágové zakázáno vyrovnávat si své neshody pomocí magie.
Jednak to působilo mnoho nepříjemností především větší části
obyčejné populace, a navíc bývalo dost často těžké odhadnout,
která z kouřících hromádek mastných sazí je vítězem. Mágové
se tedy vrátili k mnohem mírnější tradici nožů, tajemných jedů,
šcorpionů v botách a složitých pastí, v nichž hlavní roli hrávalo
jako břitva nabroušené kyvadlo.

Na Svátek malých bohů se však považovalo za vrchol netak-
tnosti a nevychovanosti zabít bratra – mága a většina z přítom-
ných si dokonce nechala volně splývat vlasy beze strachu, že je
jimi někdo během večera uškrtí.

Arcikancléřská židle byla prázdná. Antivir Zcestyhusa veče-
řel ve své pracovně, jak přináleží muži, který se měl stát budou-
cím arcikancléřem. Po vážném rozhovoru s těmi starými mágy,
kteří ještě tak docela nepropadli stařecké senilitě, ho dnes ráno
vybrali bohové. Navzdory tomu, že jeho věk už překročil osm-
desátku, se Zcestyhusa cítil poněkud nervózní a ze svého dru-
hého kuřete pozřel sotva pár soust.

Během několika minut bude muset pronést řeč. Za dnů bu-
jarého mládí hledal Zcestyhusa sílu na podivných místech, zápa-
sil v planoucích osmiúhelnících s démony, upíral zraky do míst,
o kterých nesmí obyčejný člověk ani snít, a dokonce se mu po-
dařilo oblafnout Výbor univerzitních sponzorů, ale nic v celých
osmi kruzích nicoty mu nepřipadalo tak strašné jako pár set
tváří, které se k němu měly zanedlouho obrátit závoji cigareto-
vého dýmu.

* Pozn. autora: *Přinejmenším pro každého, kdo se chtěl ráno probudit
ve své vlastní podobě nebo alespoň jako příslušník stejného živo-
čišného řádu.*

Už brzo pro něj přijdou heroldi. Vzdychl, odstrčil nedotčený puding, přešel rozlehlou pracovnu, postavil se před velké zrcadlo a začal šátrat v záhybech svého roucha, kam si uložil poznámky.

Když je našel a poněkud uspořádal, odkašlal si.

„Drazí bratři v rouchu,“ začal, „nedokážu vám ani vypovědět, jak jsem..., ehm..., rozhlížím se kolem sebe a zrak mi ulpívá na tvářích arcikancléřů zemřelých dřív, než...“ Zarazil se, znovu si uspořádal papírky s poznámkami a pokračoval o něco jistěji. „Když tady tak dnes večer stojím, připomíná mi to historku o trojnohém podomním obchodníkovi a..., ehm..., kupcových dcerách. Ten kupec měl tři dcery...“

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ zabasoval Zcestyhusa a krátkozrakýma očima zamžoural do poznámek.

„Ten kupec,“ zahuhlal, „takže ten kupec..., ehm... ano, ten kupec měl tři dcery. Byly tři...? Určitě. Ano, byly. Kupec měl tři dcery. Zdálo by se, že...“

Podíval se do zrcadla a najednou se obrátil.

Pokusil se říci: „Co jste z...“

A zjistil, že jsou přece jen horší věci než veřejné projevy.

Drobná temná postava, která se plížila opuštěnými chodbami sice zaslechla hluk, ale nijak si ho nevšímalá. V oblastech prosycených magií nebyly podobné nepříjemné zvuky nic zvláštního. Veřelec očividně něco hledal. Nebyl si jistý co, věděl jen, že až to uvidí, určitě to pozná.

Netrvalo dlouho a hledání ho zavedlo do Zcestyhusovy pracovny. Vzduchem se vinuly husté praménky mastného kouře. V prostoru se vznášely drobné částičky sazí a na podlaze bylo vypáleno několik skvrn ve tvaru lidské nohy.

Temná postava se otřásla. Nikdy se nedalo předem odhadnout, co najdete v obydlí mágů. Postava zahlédla svou mnohonásobnou podobu v obrovském popraskaném zrcadle, upravila si kapuci na hlavě a dala se do hledání.

Pohybovala se jako někdo, kdo se řídí jakýmsi vnitřním hlasem. Tiše přešla místnost a zastavila se u stolku, na kterém stála velká odřená kulatá krabice ze silné kůže.

Hlas, který se ozval zevnitř, zněl, jako by pronikal několika vrstvami hustého koberce. *Konečně! Co tě tak zdrželo?*

„Zajímalo by mě, jak vlastně tenkrát všichni začínali? Myslíím v těch dávnejch dobách, co ještě žili opravdoví mágové a o nějakých pitomejch čarodějnejch úrovních nebylo ani řeči! Prostě vyšli ven a – udělali to. Bác ho!“

Jeden nebo dva z návštěvníků zšeřelého baru hospody U Zásitého bubnu se při Mrakoplašových výkřících podívali jejich směrem. Museli to být nováčci ve městě. Štamgasty ani nenapadlo všimnout si nečekaných zvuků, jako byly bolestné výkřiky nebo smrtelný chropot. To by jejich zdraví nijak neprospělo. V některých částech města nemusel zvědavý člověk jen brzo zestárnout, mohl dokonce zmizet s oloveným závažím na nohou v Ankhu.

Mrakoplašovy ruce se nekoordinovaně rozmachovaly nad stolem pokrytým změtí prázdných sklenic. Už se mu skoro podařilo zapomenout na šváby. Ještě nějaká ta sklenice a třeba zapomene dokonce i na matraci.

„Huúú! Ohnivá koule. Fííí! Zmizí jako dým! Vuuuš! – Pro-miňte!“

Knihovník rychle postavil převrácenou sklenici se zbytkem piva a s vyčítavým pohledem ji odsunul z dosahu Mrakoplašových mávajících paží.

„Doopravdická magie.“ Mrakoplaš potlačil říhnutí.

„Oook.“

Mrakoplaš chvíli zíral do zbytků piva a pěny na dně své sklenice. Pak se s nesmírnou opatrností sehnul a s obavou, aby mu neupadla horní polovina hlavy, nalil trochu piva na talířek Zavazadlu. To se zatím povalovalo pod stolem, což byla svým způsobem úleva. Obvykle mu totiž dělalo ostudu, protože mělo

ve zvyku plížit se lokálem, strkat do hostů a nutit je, aby ho krmlili smaženými brambůrky nebo mu aspoň hodili burák.

Zmateně zapátral v turistické mapě své hlavy po místě, kde skončil klikatý pochod jeho myšlenek.

„Kde jsem to přestal?“

„Oook,“ napověděl mu knihovník.

„Jo,“ přikývl Mrakoplaš. „*Oni* žádnou tu šaškárnu, jako jsou řády a úrovně, nepotřebovali, abys věděl. V té době na to měli supermágy. Ti vždycky vyrazili do světa a vynalezli nový zaklínadla a zažili spoustu dobrodružství –“

Namočil prst do loužičky piva a načrtl na poškrabanou, špinavou stolní desku jakýsi obrazec.

Jeden z Mrakoplašových učitelů o něm kdysi prohlásil, že „popsat jeho neschopnost porozumět teorii magie jako *neko-nečnou* by znamenalo připravit se o jediný výraz, který by alespoň zčásti zachycoval jeho neschopnost využít jí v praxi“. Tohle Mrakoplaš nedokázal pochopit. Měl námitky proti tvrzení, že na to, abyste byli mágem, musíte být honěný v magii. On o sobě *věděl*, že je mág, cítil to hluboko v hlavě. To, že je člověk dobrý v magii, s tím nemá nic společného. To bylo jen tak něco navíc, nikoho to přesně *nedefinovalo*.

„Když jsem byl ještě malej kluk,“ prohlásil mírně roztouženým tónem, „viděl jsem v jedné knize obrázek supermága. Stál na vrcholku vysoký hory, mával rukama a pod ním se z moře vzpínaly obrovské vlny, jako se dělají na Ankh, když je velkej vítr, a všude kolem něj se klikatily blesky –“

„Oook?“

„Jo, to já nevím proč ne, možná měl gumový podrážky,“ odsekl popuzeně Mrakoplaš a zasněně pokračoval, „v ruce měl hůl a na hlavě špičatej klobouk, jako mám já, a oči jako by mu zářily a ze špiček prstů mu vyletovaly takový paprsky a já si říkal, že to jednoho dne dokážu zrovna tak a –“

„Oook?“

„Tak jo, ale už jenom malý.“

„Oook.“

„A čím vlastně platíte? Co já vím, pokaždý, když vám někdo dá nějaký peníze, tak je spolknete.“

„Oook.“

„Fakt? To je ohromný.“

Mrakoplaš dokončil svou pivní kresbu. Znázorňovala hůlkovitou postavičku na útesu. Moc se mu nepodobala – kresba zvětřalým pivem není zvláště filigránské umění –, ale měl to být on.

„Vidíš, tím jsem chtěl být,“ dodal. „Pch! Žádný takový potulování od ničeho k ničemu. Všechny ty knihy a pomůcky, k čemu je to dobrý? Potřebujeme opravdickou magii!“

Ta poslední poznámka by mu jistě získala cenu dne za nejnemyslnější výrok, kdyby ovšem na závěr ještě nedodal: „Škoda, že už žádní opravdoví supermágové neexistují.“

Pozinkl zabašil lžící do stolu.

Ve svém obřadním rouchu s purpurovou, žužmelínem* lemovanou kápí kruhu Pravých proroků a s šafránově žlutou šerpou mága páté úrovně kolem pasu vypadal skutečně impozantně. Mágem páté úrovně byl už tři roky a čekal jen na to, až jeden z šedesáti čtyř zasvěcenců šesté úrovně natáhne brka, a uvolní mu tak místo. Byl ve velmi přátelské náladě. Nejenže právě skvěle povečeřel, ale ve svém bytě navíc ukrýval malou fiólu jedu, který byl zaručeně bez chuti a bez zápachu, jenž mu, když ho šikovně použije, zaručí postup během několika málo měsíců. Život je přece jen krásný.

Velké hodiny na konci haly se zachvěly a chystaly se odbít devátou.

* Pozn. autora: *Žužmelín* = kožešina kunovité šelmy *skvrnostaje*. *Skvrnostaj* je malé černobílé zvíře podobné lumíkovi, které žije výhradně ve středových krajích. Jeho kožešina je vzácná a velmi ceněná – cení si jí především *skvrnostaj sám*; ten sobecký malý *bastard* udělá téměř cokoliv, jen aby se s ní nemusel rozloučit.